

til at bemærke, at jeg ikke alene paa dette Punkt, men overalt i dette Lovforslag, hvor et eller andet er betinget af sigtedes Samtykke, kunde ønske tilføjet en almindelig Regel om, at det altid skulde uden Kommentarer gøres den sigtede klart, at det beroede paa ham selv, om han vilde give dette Samtykke eller ikke. Jeg tror ellers, man løber Fare for, at Spørgsmaalet om sigtedes Samtykke ofte vil blive afgjort efter den Regel, at den, der tier, samtykker.

For mig staar det saaledes med Hensyn til Tiltale og Domsforhandling ved Underretten, at der nok hunde være Anledning til i højere Grad end i det foreliggende Forslag at bestemme en Regel om, at der skal beskikkes en Forsvarer for den tiltalte. Og det forekommer mig ogsaa her, at man vistnok er gaaet for vidt, naar man lægger dette Spørgsmaals Afgørelse alene i Rettens Haand. Det forekommer mig, at der ogsaa der kunde være Anledning til at overlade de administrative Myndigheder en vis Adgang til at sørge for, at der skulde være en Forsvarer for tiltalte, selv om Retten maaske ikke ønskede, at noget Forsvar skulde beskikkes. Det gentager sig ved dette Lovforslag, hvad jeg nævnedes ved det foregaaende, at der her er en hel Række Tilfælde, hvor det synes mig, at man i alt for høj Grad har lagt Afgørelsen i Rettens Haand, Afgørelser, som i og for sig meget vel kunde være uden for Rettens Haand, uden at man derfor i mindste Maade gik Domstolenes Eneret paa Domsmagtens Omraade for nær. Jeg sigter herved til saadanne Spørgsmaal som, at i visse Tilfælde Anke til Landsret skal tillades af Landsrettens Formand, og i visse Tilfælde Anke til Højesteret skal tillades af Højesteret selv. Jeg tror, at Befolkningen vilde, inden saadanne Bestemmelser ret længe havde været i Kraft, med Styrke kræve, at man mere eller mindre vendte tilbage til det nuværende System, hvor der gennem Henvendelse til de administrative Myndigheder kan skaffes Adgang til at faa en Sag op for Domstolene, hvor den ellers ikke vilde kunne komme. Noget ganske lignende gælder Spørgsmaalet om Genoptagelse af en kriminel Sag. I Forslaget foreslaas, at vedkommende Landsret skal afgøre, om Genoptagelsen af en kriminel Sag skal finde Sted eller ikke. Det er noget, som hidtil sjældent er foregaaet, kun i ganske enkelte Tilfælde, maaske kun en Gang, at Højesteret har optaget en afgjort Straffesag til ny Behandling. I de enkelte Til-

fælde er det sket paa den Maade, at der er blevet udstedt af den udøvende Magt en Ordre til at gøre det, saa jeg tror, det vilde være rigtigt, om man beholdt denne Ordning, i alt Fald som subsidiær, bl. a. af den ganske simple Grund, at rent formelt skal jo den paagældende Ret, der skal genoptage Sagen, begynde med at ytre Tvivl om sin egen Dom. Og selv om man gaar ud fra, at Retten aldrig af dette Hensyn vil lade sig holde tilbage, saa kunde det meget vel ske, at Lægmand vilde tro, at naar Retten nægtede at optage en Sag paa ny, skønt det blev forlangt, saa skete dette, fordi Retten ikke vilde være ved, at den havde dømt paa et urigtigt Grundlag den foregaaende Gang.

Jeg mangler i det foreliggende Forslag Bestemmelser om en lettere Adgang for dem, der føle sig besværede over en Dommers Optræden imod dem, til at faa dette Spørgsmaal afgjort af højere Instans. Der er ganske vist enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, der i visse Tilfælde kunne anvendes, men jeg tror, det vilde være heldigt, om man fik en let og hurtig Adgang til, selv om vedkommende ikke vil appellere, at faa Dommerens Forhold lige over for tiltalte eller Vidnerne eller Parterne eller andre, der møde, prøvet. Jeg tror, det vil være heldigt for Dommeren selv og ogsaa for de Folk, der i paakommende Tilfælde maatte mene at kunne have noget at klage over. Anholdelse og Varetægtsarrest er jeg ikke nogen Ynder af, og jeg vilde sætte megen Pris paa, hvis man, uden at Retssikkerheden lider nogen Skade, kunde komme til Bestemmelser, hvorved man kunde sikre sig imod, at Anholdelse og Varetægtsarrest blev brugt i alt for stort Omfang, og navnlig Bestemmelser, hvorved man kunde i højere Grad end i Forslaget sikre sig imod, at Varetægtsarresten kom til at vare alt for længe.

Det ærede Medlem for Randers (P. Rasmusen) fremsatte det Spørgsmaal, om ikke Forhørene allerede nu kunde blive offentlige. Jeg skal dertil sige, at allerede forrige Vinter beskæftigede jeg mig med Spørgsmaalet, om der ikke kunde være Tale om at gøre Forsøg paa at lappe paa den nuværende Tilstand. Den Gang havde jeg den Opfattelse, at det havde sine mørke og triste Udsigter med Gennemførelsen af en Reform af den kriminelle Retspleje. Jeg behøver jo ikke for dette høje Ting at udvikle, hvorfor min Opfattelse af Udsigterne var saa mørk. Den Gang mente jeg, at det mulig kunde være rigtigt at lappe derpaa. Jeg havde da under Over-